

елемент як обмеження щодо політичної діяльності.

Отже, судді адміністративних судів є носіями судової влади, володіють однаковим з іншими суддями судів загальної юрисдикції правовим статусом, але наділяються специфічними повноваженнями (витребування доказів, контроль за виконанням судового рішення) для забезпечення своєчасного та справедливого поновлення прав та інтересів у разі їх порушення.

Література

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 07.07.2010 р. № 2453-VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 55/1. – Ст. 1900.

2. Москвич Л.М. Статус суддів: теоретичний та порівняльно-правовий аналіз: монографія / Л.М. Москвич. – Білозерка: Білозерська районна друкарня, 2004. – 224 с.

УДК 35.35.08(043.2)

Шостак А.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О.А., к.ю.н., доцент

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

У більшості країн світу корінну модернізацію й реформування публічної служби було розпочато ще в 70-80-ті роки минулого століття і на сьогодні ці процеси дали можливість позитивно вплинути на показники ефективності роботи державного сектору, побудувати професійну і якісну публічну службу, а тому з метою здійснення в Україні адміністративної реформи та її ключового напрямку – реформування державної служби, визначення ефективних складових вдосконалення її правового регулювання доцільно проаналізувати зарубіжний досвід реформування публічної служби. Відтак, завдання адміністрації полягає у створенні прозорості та доступності послуг, забезпеченні належного рівня підготовки персоналу для обслуговування клієнтів. Ключовою проблемою розвитку публічного адміністрування в Україні є забезпечення якості послуг, що надаються громадянам [1, с. 18].

У Німеччині (Прусії) професійна державна служба з'явилася однією з перших у Європі. Вона будувалася на основі принципів відданості службі, законності, єдності, професійності і стабільності. Саме тому серед європейських держав з федеральним типом державно-адміністративного управління найбільш впливовою є публічна служба Федеративної Республіки Німеччини. Вона регулюється багатьма законами, проте основним серед них є Конституція ФРН від 23 травня 1949 року. У частині

третьої статті 33 Конституції ФРН встановлено принцип рівності суб'єктів публічної служби. Ніхто не може бути ущемлений у своїх правах через релігійні віросповідання, світогляд чи приналежність до політичних партій. У галузях, де в управлінських структурах недостатньо представлені жінки, за рівної професійної підготовки їм надається перевага.

Відповідно до Закону 1985 року публічна служба в Німеччині охоплює правове регулювання особливих публічно-правових відносин, що поділяються на дві основні групи: відносини з чиновниками і відносини з найманими особами – службовцями і робітниками державних установ. При цьому визначальним для поняття "державна служба" є правова форма організації роботодавця. Державною службою є лише діяльність на службі юридичній особі публічного права.

Законодавство ФРН класифікує державних службовців на дві великі групи: чиновників і осіб найманої праці (службовців і робітників). Державні чиновники як еліта державної служби зобов'язані дотримуватися традиційних правил професійної бюрократії. Умови проходження служби чиновників у Німеччині суттєво відрізняються від умов трудової діяльності найманих працівників: для перших вони визначаються призначенням; для службовців і робітників вони засновуються на договорі приватного права; права і обов'язки чиновників регулюються законом про державну службу. Заробітна плата і оклади працюючих за наймом, як й інші умови їхньої праці, визначаються тарифною угодою; оклади чиновників визначаються залежно від посади і стажу служби. Угорщина є єдиною країною, яка зробила спробу піднести державну службу до світових стандартів і яка підготувала ґрунт для врахування підготовки при просуванні на службі [3, с. 48-49]. У всіх системах державної служби розвиток службової кар'єри базується на урахуванні одночасно двох факторів: з одного боку, вислуги років, і з іншого - оцінки професійних здібностей. Якщо перший з цих елементів майже ніколи не викликає особливих труднощів внаслідок автоматичності процедури, то інший є набагато делікатнішим. До того ж, саме на ньому базуються мотивація і професіоналізм державних службовців [2].

Таким чином, можна зробити висновки, що вивчення зарубіжного досвіду, запровадження окремих прогресивних елементів розбудови державної служби в Україні на підставі цього досвіду є важливою складовою формування професійного, відданого своїй справі корпусу державних службовців. На основі зроблених висновків пропонуються такі рекомендації:

1) мобілізація людського ресурсу, який сконцентровано в державному апараті, є необхідною передумовою успішності адміністративної реформи, без такої мобілізації сама реформа загрожує перетворитись на низку чергових реорганізацій, які позбавлені єдиної стратегічної мети;

2) запровадженням в структурі адміністративного апарату підрозділів, ланок, організацій тощо, які були б побудовані не за традиційною “вертикальною” схемою ієрархічної координації, а за сучасними принципами на зразок “проектного менеджменту” (робочі групи, тимчасові колективи з конкретних питань тощо).

Література

1. Зарубіжний досвід публічного адміністрування: методичні рекомендації / авт. кол.: Н.М. Мельтюхова, В.В. Корженко, Ю.В. Дідок та ін.; за заг. ред. Н.М. Мельтюхової. – К.: НАДУ, 2010. – 28 с.

2. Ласійчук О. Деякі особливості публічної служби в країнах ЄС: досвід для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lvivacademy.com/visnik3/fail/+Lasijchuk.pdf>

3. Лопушинський І.П. Публічна служба Німеччини: досвід для України / І.П. Лопушинський // Державна служба. – 2011. – № 4 – С. 48-54.

УДК 342.9(043.2)

Юзвік М.О., студентка,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Метою впровадження електронного урядування в Україні є розвиток електронної демократії задля досягнення європейських стандартів якості електронних державних послуг, відкритості та прозорості влади для людини та громадянина, громадських організацій, бізнесу. Електронне урядування – це форма організації державного управління, за якого відбувається активна взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування, з суспільством за допомогою інформаційно-комунікативних технологій. Головною складовою електронного урядування є електронний уряд – єдина інфраструктура міжвідомчої автоматизованої інформаційної взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування з громадянами та суб'єктами господарювання [4].

У формуванні державної політики розвитку інформаційного суспільства та е-урядування в Україні виділяють декілька етапів. З першим етапом (1998-2006) пов'язують прийняття Законів України «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про національну програму інформатизації», «Про електронний цифровий підпис», низки актів уряду, які започатковували формування нормативно-правової бази